

DE Ridderlijke Nomediant

'N ROMANTISCHE
GESCHIEDENIS

DOOR JOH. W. BROEDELET

HET VERHAAL TOT NU TOE. Flodoardo, een ridder, en twee struikroovers, Robertus en Gijs, ontmoeten in een herberg een troep reizende tooneelspelers, die op weg zijn naar de burch van Sigmund den Stouten. Flodoardo is verliefd op diens dochter Camilia. De roovers sluiten zich bij den troep aan om het kasteel aldus binnen te dringen, en Flodoardo om Camilia te zien. Het bericht van hun komst wordt op het aan afleiding niet rijke kasteel door Camilia en haar vader met vreugde begroet. Sigmund noodigt enkele gasten op de voorstelling uit, de douairière Clotilde van Rozenhaag, haar zoon Diederik, den gepensionneerden burchtheer Tittel tot Kittel. Flodoardo weet de gunst te winnen van Camilia, die hem voor een acteur houdt. De heer Tittel tot Kittel meent echter in hem gelijkenis te vinden met Flodoardo. Robertus betreft Flodoardo in een complot, om tijdens de voorstelling een rooversbende in het kasteel te smokkelen. — De douairière spreekt haar zoon moed in om Camilia ten huwelijk te vragen.

„Dan zal ik in vredesnaam maar trachten haar te charmeeren,” verzuchtte Diederik en hij streek zijn slappen knevel op. „'n Mensch is tegenover zijn hooge afkomst toch 'n boel verplicht! Alleen, alsjeblieft ma, blijft u er niet bij, anders heb ik zoo'n gevoel, dat ik onder controle sta en doe ik geen mond open. Als ik 't wel heb, komt ze er net aan. Bliksems vervelend, dat de lorgnetten — so easy! — nog niet zijn uitgevonden! Ik kan soms 'n ouwe vrouw niet van 'n sierlijk maagdelijn onderscheiden.”

„Ja, ze is 't, ze is 't, ze is 't!” juichte mama fluisterend en met deze aanmoediging ging ze er op 'n mal, on-douairière-lijk kippendrafje van door.

„Diederik, zet je schrap,” mummelde de nieuwste gast van den huize „t Arendsnest” zichzelf toe en hij trachtte een verleidelijke houding aan te nemen. „t Is geen katje, geloof ik, om zonder handschoenen aan te pakken. Toon je 'n kerel! En avant, marche!”

„O, daar heb je die slagschaduw,” dacht Camilia en ze had wel rechtsomkeert willen maken, doch ze begreep, dat 't er nu te laat voor was, „die treurwilg, die slappe boonensoep, die regendag, die nieuwe minister van Vervelende Zaken! Hoe kom ik van 'm af? Hij heeft wat met me voor. En die draak van 'n moeder van 'm, die wiebelende reticule, die opgeblazen winterpudding was vanmorgen zoo lief tegen me! Dat voorspelt niets goeds. Wat vang ik met 'm aan?”

Zoo zaten ze beiden 'n beetje in zak en asch, al wist, zooals gewoonlijk, de een 't niet van den ander.

„Schoone Camilia!” lispte Diederik en hij trok een fluitmond en zette een gezicht, alsof-ie ergens 'n poëtische volle maan zag schijnen.

„Zoo, meneer van Roozenhaag, is u daar?” sprak Camilia luchtig en ze keek driekwart over hem heen.

„Noem me toch niet altijd bij m'n van,” kirkte Diederik thans en hij keek haar met een paar begeesterde stuip-oogen aan. „t Klinkt zoo officieel!”

„Nu, Gerardus dan!” plaagde Camilia, die wel beter wist.

„Weet je dan nog niet eens, dat ik Diederik heet!” kreet de geheime huwelijkspretendent en 't leek 'n oogenblik, alsof-ie uit elkaar sprong.

„O, gut, dat is waar ook,” verontschuldigde Camilia zich zoetsappigjes. „Maar d'r is zoo'n adem noodig voor dien naam! Die-de-rik! 't Is driemaal drukken, net als op de bel voor het kamermeisje in de hotels aan de Riviera, waar mijn nageslacht 's winters zalig logeeren zal. Die ongeboren familieleden van me, die zijn boffers!”

„Noem me Dietje,” smeekte douairière van Rozenhaag's zoon, die nu heusch wel wat onder Camilia's bekoering kwam.

„Wel zeker, en m'n Ditje en m'n Datje, hè? 't Kan niet op!” maakte de dochter des huizes er zich luchtig af. „Kijk je nog 'ns om?”

„Naar jou?” drong Diederik en hij trachtte haar bij 't middel te vatten. „M'n leven lang!”

„Niet doen, jô,” ried Camilia guitig. „Nee, laat nou staan. Daar komt m'n pipa en die is erg voor de vormen. Anders zou hij die bejaarde actrice niet zoo ridderlijk chaperonneeren. Daggies! Behandel de dieren met zachtheid en spaar de vogels!”

Weg was ze en Diederik keek haar min of meer onthutst na. Wat had-ie aan dit meisje?

„Ik geloof, dat die twee daar 'n potje stonden te vrijen, niet?” vroeg heer Sigmund, die in hoogst geanimeerden kout met de nog immer bekoorlijke Emilia kwam aangestapt.

„Is dat niet zeer menschelijk, heer van Sigmund?” sprak Emilia met haar diepste borsttonen, welke vóór vele jaren een roerenden indruk op 't publiek maakten. „Wij allen zijn jong!”

„Juist, mijn schoone dame!” antwoordde heer Sigmund gevleid. „Wij allen zijn jong. In uw nabijheid tenminste voel ik, hoe 'n tweede jeugd in mij vaart, waarbij vergeleken de eerste maar appelepap was. Hoe zou dat komen, nimf?”

„Voor zoover ik raden mag,” gaf de flink opgemaakte nimf eenigszins voorzichtig als haar meening, „zou ik zeggen, dat de... liefde hieraan niet geheel vreemd is. O, door mijne vele gepassioneerde succes-rollen heb ik wel zoo'n beetje kijk op de liefde gekregen. Ik wed er 'n heele doos poudre de riz om, heer Sigmund, dat ge lichtelijk verkikkerd zijt.”

„Verkikkerd?” vroeg heer Sigmund, als gekieteld, naar den bekenden weg.

„Of liever,” kwam Emilia nu verhevener los, „gij bemint mij! Vous m'aimez!”

„k Heb op de lagere school weinig aan Engelsch gedaan,” sprak heer Sigmund kortaf. „Druk u duidelijker uit, alstublieft!”

„Gij hebt 't zwaar op mij begrepen,” vertaalde Emilia vrij. „Mijne charmes hebben u dusdanig gekluisterd, dat gij u als 'n gevangene voelt, die niet meer los kan komen. En ge snakt niet eens naar uw vrijheid. Uw heele wezen wenscht gij aan mijne voeten te leggen. Nogmaals: gij bemint mij!”

„Nu je 't zegt, m'n roosje, geloof ik 't ook. Als ik je zie, voel ik me tenminste ellendig en als ik je niet voor oogen heb, is 't heelemáál mis met me. Maar wat schiet ik er mee op? Bemint gij, om het eens sierlijk uit te drukken?”

„Wie weet!” kirkte Emilia veelbelovend.

„Ja, voor den drommel, als jij 't niet weet!” deed heer Sigmund 'n weinig ongeduldig. „Ik ben niet gewend lang te wachten. Mijn devies is: „sla toe, of kap af!” Wat zal 't wezen, dierbare dubbele margeriet?”

„U overstelpt me zoo!” coquetteerde Emilia en ze draaide met d'r oogen, of er van alles was ingewaaid.

„Nou, vooruit, geen gedraai d'r meer om heen!” donderde heer Sigmund thans. „Wórdt 't wat of niet?”

„Gij hebt 't zwaar op mij begrepen,” vertaalde Emilia vrij....